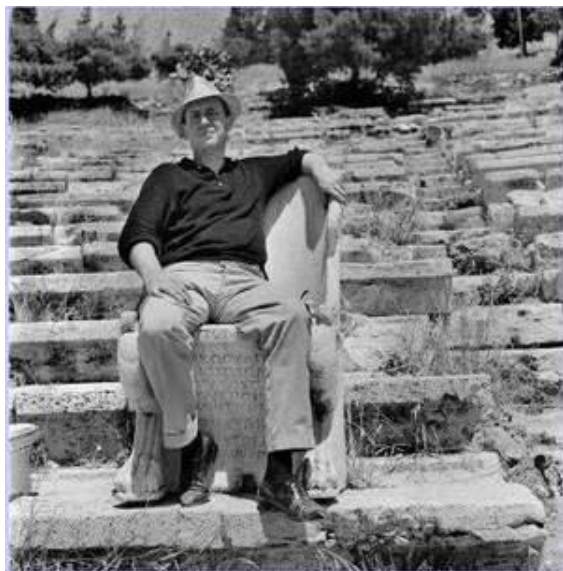

Ο Γιάννης Τσαρούχης μιλά για τη δική του παράσταση των *Τρωάδων*

[ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ](#)

[...] Η προσπάθειά μου είναι να κάνω με τους ήχους της ζωντανής γλώσσας την ίδια δουλειά που κάνω με την ζωγραφική. Επιθυμώ το παίξιμο του ηθοποιού να φτάνει στην αρμονία και την αρχιτεκτονική του λόγου, ξεκινώντας από την γνώριμη και οικεία διατύπωση της καθημερινής ομιλίας. Έτσι όλο το βάρος πέφτει στους ηθοποιούς που αυτοί δημιουργούν όλη την παράσταση. Η δουλειά είναι πολύ δύσκολη, γιατί ενώ εξωτερικά ό,τι γίνεται μοιάζει νατουραλιστικό στο βάθος είναι ρυθμική δημιουργία.

Το ιδανικό μου είναι να φθάσω από την καθημερινή ομιλία που είναι ήδη ένα υπέροχο έργο λαϊκής τέχνης στη μεγάλη τέχνη. Επικίνδυνα πράγματα. Φυσικά αυτό που κάνω είναι τελείως αντίθετο μ' αυτό που κάνει ο θίασος Λα Μάμα. Αυτός ο θίασος αρνείται την αξία της γλώσσας και χαρακτηριστικό είναι ότι διαλέγει μεταφράσεις σε νεκρές γλώσσες ή το πρωτότυπο, για να αποφύγει την κατανόηση εκ μέρους του θεατού. Αν δεν ξέρεις καλά ελληνικά ή αν δεν έχεις ζήσει χρόνια στην Ελλάδα, η παράσταση αυτή που κάνουμε, καλή ή κακή, μπορεί να σου φανεί σαν κινέζικο θέατρο. Άρα δεν είναι μια παράσταση για τουρίστες ή τουλάχιστον για τουρίστες κακομαθημένους, που θέλουν η Ελλάς να είναι όπως την φαντάζονται αυτοί. Πάντως νομίζω ότι αυτό που κάνουμε είναι ανθρώπινο και απευθύνεται σε κάθε άνθρωπο που έχει αποκλείσει τις ετικέτες [...]

Γιάννης Τσαρούχης. Πηγή: [Wikimedia Commons](#)

Η μετάφραση θα θεωρηθεί ίσως ανακριβής και ασεβής απ' όλους αυτούς τους φιλόλογους που ψάχνουν με το πηρουνάκι να βρουν τις γιώτες και τις ανακρίβειες. Διερωτώμαι τόσο αφελείς είναι ώστε να μην καταλαβαίνουν ότι αυτές οι ανακρίβειες δεν είναι από αμάθεια αλλά για καθαρούς καλλιτεχνικούς λόγους; Ποτέ δεν κρίνουν αν η κατανόηση του κειμένου είναι σωστή, αλλά μόνο κατακρίνουν κάθε υπερβολή. Η υπερβολή είναι στοιχείο της τέχνης. Η κακή κατανόηση είναι φοβερό ελάττωμα. [...]

Αυτό που κάνω είναι ένα πείραμα. Το πείραμα συνίσταται στο να τονίσω τα νατουραλιστικά στοιχεία, που για πρώτη φορά παρουσιάζονται στον κόσμο στην εποχή του Ευριπίδη. Είναι η εποχή που στη ζωγραφική, στη γλυπτική, στη φιλολογία ακόμη και στους φιλοσοφικούς διαλόγους καλλιεργεί τη φυσικότητα, τη λεπτομέρεια κι αυτό που σήμερα ονομάζουμε «στιγμιότυπο». Ασφαλώς το αρχαίο θέατρο ήταν δέσμιο κάποιων συμβατικών παραδόσεων. Δεν υπάρχει όμως καμιά αμφιβολία πως ήδη από τον Αισχύλο οι τάσεις των τραγικών ποιητών είναι να ξεπεράσουν τις συμβατικότητες και να «ευθυγραμμιστούν» με τους ζωγράφους της εποχής που είναι γνωστό πως λέγονταν «ρωπογράφοι» κι επειδή πολλές φορές το παρακάνανε «ρυπαρογράφοι». Μην ξεχνούμε ότι ο Ευριπίδης τόλμησε να παρουσιάσει με βρώμικα και σκισμένα ρούχα τους ήρωές του, όταν ο ρόλος το απαιτούσε, αγνοώντας την παράσταση των χρυσοκέντητων στολών και γνωρίζομε τι ειρωνείες εξετόξευσε γι' αυτόν ο Αριστοφάνης.

Συνέντευξη στον Φάνη Κλεάνθη, Τα Νέα, 22 Αυγούστου 1977

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ